

Entrevista a l'actor nord-americà Richard Gere

“No crec que visquem en una època cínica”

Després d'un parèntesi dedicat exclusivament al budisme i a la seva esposa, la model Cindy Crawford, Richard Gere, l'actor que es convertí en *sex-symbol* mundial gràcies a *Oficial i cavaller*, torna a la càrrega cinematogràfica amb *Sommersby*, coprotagonitzada amb Jodie Foster.

Richard Gere aconseguí de convertir-se en una estrella de Hollywood, arriscant-se, provocant el públic amb la seva sensualitat latent i es va guanyar fama de *sex-symbol*. Gairebé vint anys més tard, Gere encara conserva el seu poder de provocació, el seu atractiu sexual; només és una mica més madur i més compromès a fer pel·lícules que siguin un repte tant per a l'espectador com per a ell mateix. El seu últim treball, titulat *Sommersby*, una aventura romàntica ambientada a Tennessee després de la guerra civil americana, constitueix el seu punt zenital com a galant romàntic.

Gere hi fa de Jack Sommersby, un home que torna de la guerra civil al seu poble natal quan tothom ja el dava per mort. La seva dona, interpretada per Jodie Foster, s'adona ben aviat que el seu home no és el d'abans. L'amor que senten l'un per l'altre, i el misteri que l'envolta a ell, impulsa la poderosa història d'un personatge a la recerca d'una identitat amb què poder viure.

L'actor, de quaranta-tres anys, es troba en un nou cim de la seva carrera, un ressorgiment que va començar fent de policia dolent a *Asuntos sucios* i que es va propulsar coprotagonitzant, al costat de Julia Roberts, l'èxit immens de *Pretty Woman*. Abans de tornar a ser una superestrella, Gere s'havia distanciat del cinema durant uns anys per convertir-se en activista dels drets humans i per enfortir el seu compromís amb el budisme com a deixeble del Dalai Lama tibetà.

Gere es va criar en una granja de Syracuse, Nova York. Era el més gran d'una família amb cinc fills. A l'escola, va demostrar que era un gimnasta excepcional i, gràcies a aquesta habilitat, va aconseguir una beca per a entrar a la Universitat de Massachussets. Però la va abandonar després de dos anys per con-

vertir-se en un músic que tocava tota mena d'instruments, del piano a la cítara.

Quan va començar a actuar en produccions de teatre d'estiu, era un músic de rock que vivia en una comuna de Vermont. Un cop dalt l'escenari, Gere actuava amb una intensitat que va esdevenir llegendària, i va acabar actuant a Broadway amb *Grease*. Després va obtenir un gran èxit amb les seves interpretacions d'*Un somni d'una nit d'estiu* i de *L'amansiment de l'harpia*.

Gere va debutar a la gran pantalla amb *Días de cielo* i va conèixer per primera vegada la fama, quan va escandalitzar el públic amb el seu agosarat retrat d'un home que es dedicava a la prostitució en la pel·lícula *American Gigolo*. Després va arribar la bomba que el convertí en *sex symbol*: *Oficial i cavaller*.

Alhora que la seva carrera anava amunt, també augmentava la seva reputació de rebel i problemàtic. El seu mal comportament fora la pantalla —no acabar una entrevista o provocar els fotògrafs—, era senyal de la seva lluita per a acceptar la fama.

L'èxit que li havia arribat tan ràpid, semblava com si el defugís a final dels 80. Amb *Power* va començar una successió de pel·lícules decebedores fins a *Más allá de la ambición*, que no va aconseguir ni un milió de dòlars.

Fent ús de la seva independència característica, Gere va deixar el seu futur a Hollywood en punt mort i es va comprometre més profundament amb el budisme. Es va interessar de primer per la religió durant una visita a un camp de refugiats tibetans, l'any 1978. Més endavant es va convertir en deixeble del Dalai Lama, i en portaveu de la lluita del Tibet per la independència de l'ocupació xinesa.

La reputació de *sex symbol* de Gere va ser magnificada per les contínues associacions amb dones molt atractives. Llavors va conèixer la supermodel

Cindy Crawford. Després d'una relació de dos anys, la parella es va casar.

Feliçment casat, Gere és tan atractiu a la vida real com a *Sommersby* fent de company de Jodie Foster en l'actuació més romàntica d'aquesta actriu. Tots dos actors envaeixen la pantalla amb un amor que es fa més i més fort a mesura que els esdeveniments els empenyen cap a un final tràgic.

—L'acció de *Sommersby* se situa després de la guerra civil americana. ¿És un repte interpretar un drama històric?

—No. D'alguna manera facilita la feina, perquè et trobes en un medi més definit. Vam reconstruir el poble on passa la pel·lícula. Sabíem que tots el racons que enfocava la càmera tenien exactament el mateix aspecte que després de la guerra. Llavors entraves en aquell món, et ficaves dins un vestit d'època i unes grans botes, pujaves a cavall i de seguida et senties com si realment fossis d'aquella època. Si conserves l'instint del joc, t'hi adaptes ràpidament i et sents com un nen que juga.

—Si li toca fer de policia, de metge o d'un personatge similar, té la possibilitat de seguir-los durant un temps, però això no es pot fer amb un personatge històric. M'imagino que per a recrear Jack Sommersby ha hagut de recórrer a la imaginació, principalment.

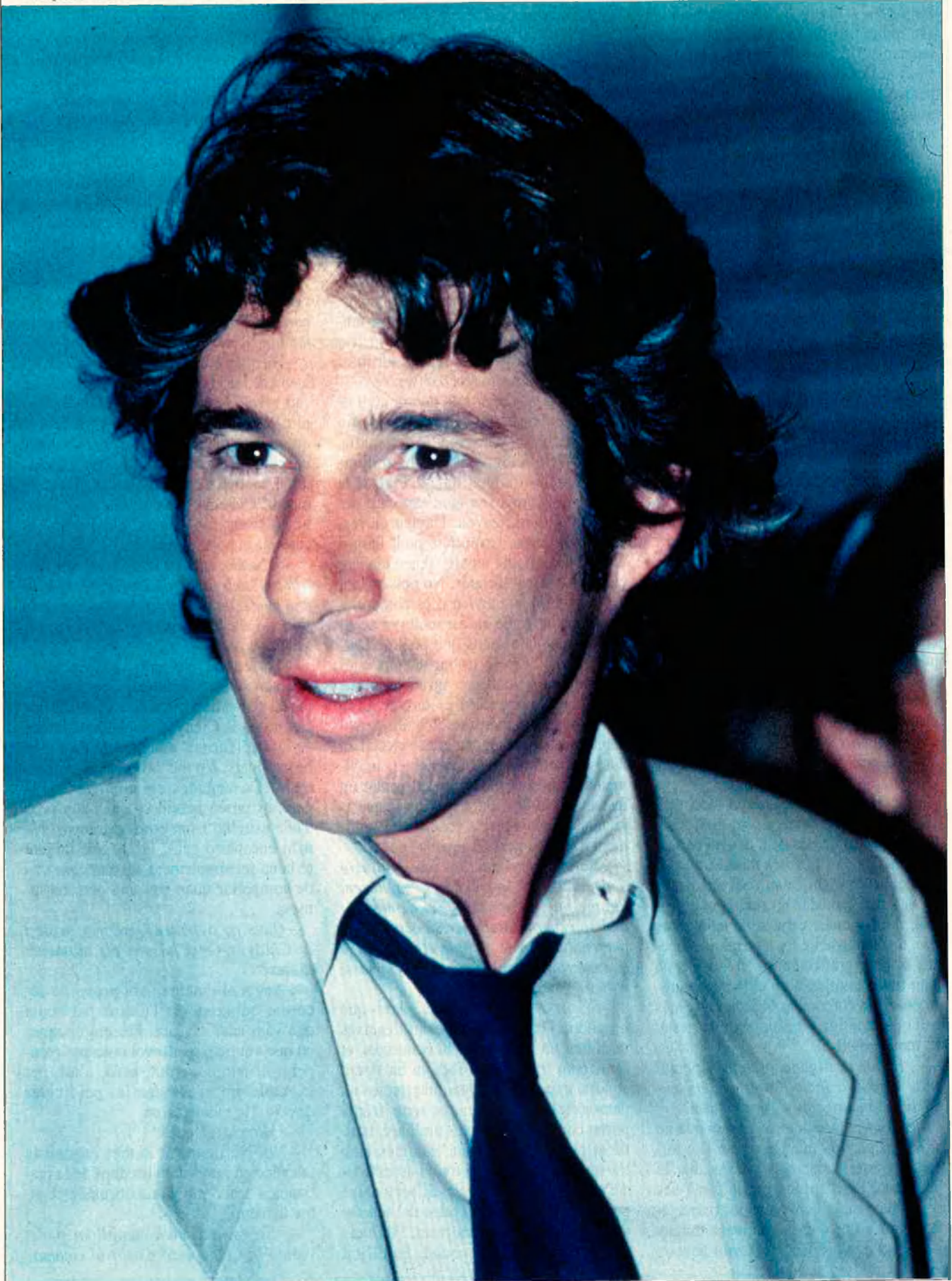
—No exactament. Has de recrear-lo menys que altres papers, perquè et dóna més pistes. Realment tens la sensació que l'estàs interpretant, en el sentit literal de la paraula. Posar-te un uniforme de confederat inspira molt més que no pas posar-te un uniforme de policia. És més especial, et fa sentir realment diferent.

—¿Va haver d'aprendre l'accent, la manera de parlar de la gent d'aquella època?

—Decidir l'accent que utilitzaríem va ser problemàtic. Perquè, ¿qui sap com parlava en realitat la gent de Tennessee

"Interpretar un drama històric et facilità la feina perquè et trobes en un medi més definit."

FI. TEMPS 19-4-93 / CULTURA / 51

l'any 1867? També es podria preguntar: ¿en quina part de Tennessee? ¿En quina muntanya?" Vam tenir un fum de discussions acalorades sobre la qüestió, ¿sap?, perquè la Jodie Foster tenia una opinió i jo una altra. Al final ens va donar classes un professor de dicció.

—*Curiosament, ningú no diria que per a vostè sigui un repte interpretar un galant, però tothom se sorprèn de veure la Jodie Foster fent aquest paper d'heroïna. De sobte vostè forma una parella romàntica amb la petita Jodie Foster, que segurament deu haver vist créixer a la pantalla, com tots nosaltres.*

—Sí, el primer cop que em vaig fixar en ella fou a *Taxi Driver*. Des d'aleshores, sí, suposo que l'he vista madurar a cada pel·lícula que ha fet. Però per mi no ha representat cap problema relacionar-m'hi com una dona adulta. El que hem volgut fer en aquesta pel·lícula ha estat explicar un conte íntim i personal. No voldem que fos eròtic. Es tracta d'una història íntima entre dues persones, un home i una dona. M'agraden les escenes d'amor d'aquesta pel·lícula. La Jodie Foster i jo funcionem molt bé junts. Trobo que aquestes seqüències són molt més impactants i commovedores que no pas altres coses que he fet, i que potser eren més eròtiques o sexualment més explícites. Crec que la Jodie i jo hem sabut trobar un grau d'intimitat que suggereix molta més passió que no pas si ens haguessim basat en la cosa més física.

—*En alguns dels seus films anteriors, els seus papers eren molt eròtics. ¿Com s'hi sentia?*

—Les escenes eròtiques són molt difícils d'interpretar. Sempre som molt recelosos en qüestions de pell; la gent se sent molt incòmoda i fa coses molt estranyes. És realment difícil. Quan veus una pel·lícula eròtica, també té un contingut espiritual, no es només carn, sexe animal; és com una realització. En general, les escenes de sexe gràfic són un envit i has de tenir molta confiança en el teu company. Aconseguir comunicar alguna cosa més enllà del contingut sexual és una gesta. És molt complicat.

—*¿Hi havia alguna relació especial entre vostè i la Jodie Foster que els ajudés a transmetre aquest romanticisme?*

—Sí. Ens apreciem molt, encara que no siguem amics íntims. De fet no l'he tornada a veure d'ençà que vam acabar la pel·lícula. Però enfocàvem la feina des del mateix angle i crec que ens respectàvem molt i que existia confiança mútua. Així és com es poden aconseguir aquests

resultats. Altrament, és molt difícil.

—*Però el seu mètode de treball era molt diferent, ¿oi? Ella és molt més metículosa i organitzada, i en canvi vostè és un xic més inactiu fins que no s'engega la càmera.*

—Sí. Tinc el meu propi procés. M'estimo més de no tenir-ho tot tan lligat, contràriament al que fa gent com la Jodie. Abans de fer una cosa, investigo moltíssim i em preparo. Però només fins a un cert punt, perquè no m'agrada la rigidesa. No vull perdre el que m'aporten el cor i les emocions. Per això és important per a mi de saber-ne tant com puc de l'època, de submergir-me en aquest univers, i després confiar prou en mi mateix per a deixar que em surti sense patir-hi.

—*¿Quina mena de recerca va fer?*

—L'època posterior a la guerra civil es deixa estudiar perfectament, perquè tot just si acabaven d'inventar la fotografia. Tothom feia fotografies i hi ha milions d'instants d'aquell temps. Però si te les mires de prop, són molt especials per l'òptica que utilitzaven. Havien de respectar un temps d'exposició molt llarg, i la gent no es podia moure. Tenen tendència a estar-se molt rígids. No pots arribar a deduir com es movien o es comportaven. Vaig haver de buscar molt per aconseguir fotos que sentís que podia "ficar-m'hi". Però en vaig trobar unes poques que em van fer conèixer un món en què la gent no era rígida i es movia. Eren unes fotografies boiroses, amb uns personatges que tenien alguna cosa especial en la seva manera d'estar drets, en els moviments o en la mirada. Havien captat un instant furtiu de vida, i observar aquests intants em va ajudar a conèixer el sentiment d'aquella gent i d'aquella època.

—*Sommersby tracta d'una confusió d'identitat. Jack Sommersby ¿és realment l'home que pretén ser? Em demano si mai ha experimentat aquesta confusió de personalitat, vostè, perquè el personatge que interpreta sembla més real que vostè mateix.*

—Sí, tot és molt metafísic. ¿Amb què ho podria comparar? Bé, quan llegeixes un llibre, un bon llibre i hi connectes, et sents com transportat. Tothom ha viscut aquesta experiència. Quan interpretes un personatge no solament et sents transportat com quan llegeixes un llibre, també et poses la seva roba, camines amb les seves sabates. Hi ha tot un aspecte físic en aquesta experiència. El personatge penetra en totes les cèl·lules del teu ésser, s'apodera de la teva ment, t'influeix d'una manera molt especial. És difícil

de sortir-ne sense perdre l'equilibri.

—*M'imagino que com més es posa dins un paper, més n'aprèn: no sols sobre el personatge, sinó sobre vostè mateix.*

—Sí, és clar. És un procés deliciós. És com jugar. Quan ets nen, aquesta necessitat de jugar a ser un altre, d'interpretar, surt naturalment. Després, per alguna raó, molts de nosaltres perdem aquesta capacitat de jugar, utilitzant la nostra imaginació, a ser una altra persona. Els actors ho fem cada dia i a més ens paguen per fer-ho.

—*Aquest sentiment de jugar, ¿el va haver d'aprendre? ¿No va passar una època en què actuar li havia de ser una cosa molt intensa?*

—Sí, quan era més jove pensava que tot havia de ser més fort. Sempre buscava un cert nivell d'intensitat i l'havia de mantenir. Però, aquests últims anys he après que aquesta intensitat pot arribar a inhibir la pròpia actuació. Per tant, has d'aprendre a confiar més en tu mateix. T'has de repetir: "Sé com ho he de fer, això. Ja ho he fet abans, funcionarà." Un cop ho has entès, ja et pots relaxar.

—*A banda ser una estrella, el seu matrimoni amb la Cindy Crawford, que és una model molt famosa, ha augmentat la pressió de la premsa al seu voltant. ¿L'afecta això?*

—En realitat, no gaire. He viscut en aquesta situació prou temps per a no donar-hi gaire importància, i el fet de ser casat amb la Cindy, amb algú que també és una celebritat, ens permet de fer-hi broma junts. No ens ho prenem seriosament. De vegades els admiradors, la gent, es posen nerviosos quan són prop d'una estrella, i fan coses estranyes. No m'hi encaparro gens. Penso que la gent té bona fe; simplement, no sap com s'ha de comportar quan veu una persona famosa.

—*Quan no treballen, ¿què fan, vostè i la Cindy? ¿Com passen els moments lliures?*

—Anem al cinema. Ara provo de recordar quina va ser l'última pel·lícula que vam anar a veure. Passem èpoques en què veuríem qualsevol cosa per recuperar el temps perdut, però, a mi, per exemple, no m'agraden les pel·lícules d'acció. No m'interessen.

—*¿Mira la televisió?*

—No. Normalment només engego la televisió en hores com les dues de la matinada, i acabo mirant un documental sobre la natura.

—*¿No és una mica complicat per a vostè i la Cindy, això d'anar al cinema?*

"Quan interpretes un personatge no solament et sents transportat com quan llegeixes un llibre, també et poses la seva roba, camines amb les seves sabates."

EFE

Ja deu ser prou difícil d'anar-hi tot sol. ¿No criden molt l'atenció?

—Sí, és clar, més difícil és d'anar-hi amb la Cindy. Però tot i així, hi anem. No és tan complicat. Només voldria que ella trobés unes ulleres de sol més grosses perquè fos més difícil de reconèixer-la. Això sí que li ho demano.

—Com a ex-músic, té un gran interès per la música. ¿Comparteix aquesta passió la Cindy?

—En qüestions musicals té un gust pessim. No ho diria mai. Tampoc no se n'amaga, ho admet obertament. I detesta els meus gustos musicals perquè, a mi, m'agrada la música dels anys 70. M'agraden Bob Dylan i els Rolling Stones. Aquesta és la música que m'agrada escoltar.

—Es va convertir a la religió budista. És

evident que això ha afectat la seva vida. ¿També ha afectat la seva feina d'actor?

—No crec que hi hagi una relació directa. Però el meu treball espiritual ho engloba tot. Tot el que faig en deriva. Sigui quina sigui la filosofia de la vida de cadascú, aquesta influirà totes les seves accions. Conscientment o inconscientment. No crec que la religió budista sigui una religió que tingui el mateix significat que les altres. No té cap base política. Només aspira a aconseguir la llibertat final de cada individu. Afirmo que hi ha la possibilitat que tots els éssers puguin aconseguir la separació total del sofriment i mantenir-se en un estat de felicitat perdurable.

—La felicitat de Sommersby és, segurament, més fugaç. Sense revelar-ne el final, podem dir que a Hollywood, d'a-

questa mena de pel·lícules, en deien tearjerker, productes confeccionats expressament per a fer plorar. En una època en què se suposa que tots ens hem tornat més cínic i durs que mai, ¿estem preparats per a aquestes emocions?

—Bé, primerament, no crec que visquem en una època cínica. Ara, un cop dit això, crec que l'art tracta de les emocions. La gent va al cinema perquè la commoguin, a sentir. M'ho he passat molt bé assistint a algunes projeccions de *Sommersby*. M'agrada de sentir la fressa dels mocadors de paper, la gent que obre les bosses dels mocadors de paper, que plora. Tenia una dona al meu costat que quasi no podia recuperar l'alè de tant que plorava. Això m'agrada.

Jeanne Wolff

Traducció: **Anna Escoda**